

Sygn. akt VU 1168/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku H. U.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek odwołania H. U.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 23 lipca 2013 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni H. U. prawo do świadczenia przedemerytalnego z dniem (...)

Sygn. akt V U 1168/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 lipca 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił wnioskodawczyni H. U. prawa do świadczenia przedemerytalnego z uwagi na brak wymaganego 35-letniego stażu pracy. W uzasadnieniu podniesiono, że wnioskodawczyni udowodniła staż pracy wynoszący 34 lat, 5 miesięcy i 28 dni, gdyż brak postaw do zaliczenia do stażu pracy okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 1 lipca 1977 roku do 11 października 1979r., gdyż wnioskodawczyni nie złożyła zaświadczenia na okoliczność opłacania składek na FUSR przez rodziców.

W odwołaniu z dnia 23 sierpnia 2013r. H. U. domagała się przyznania świadczenia przedemerytalnego, wnosząc o zaliczenie do wymaganego stażu okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od lipca 1977r. do dnia 11 października 1979r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2012r. ustał stosunek pracy wnioskodawczyni (urodzonej w dniu (...)) z firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością - (...) Zakład (...) w Ł. w trybie art. 130 § 1 pkt 2 k.p. w związku z ustawą z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. W firmie wnioskodawczyni była zatrudniona w okresie od dnia 12 października 1979r. do 30 listopada 2012 roku , na cały etat na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowiskach:

kasjer biletowo-bagażowy, kasjer biletowo—bagażowy i ekspresowy starszy kasjer biletowo багаżowy. Przyczyną rozwiązania stosunku pracy była likwidacja stanowiska pracy, na którym pracowała wnioskodawczyni

(dowód: świadectwo pracy z dnia 30 listopada 2012 roku - k. 23 akt rentowych, zeznania wnioskodawczyni – protokół rozprawy z dnia 21 listopada 2013r. od minuty 48.34 do minuty 51.14)

H. U. od dnia 3 grudnia 2012r. do chwili obecnej jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna w Powiatowym Urzędzie Pracy w R.. Od dnia 3 grudnia 2012 roku do dnia 10 grudnia 2013 roku pobierała zasiłek z tytułu pozostawania bez pracy, a w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych wnioskodawczyni nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji pracy zarobkowej lub odpowiedniego zatrudnienia.

(dowód: zaświadczenie z PUP w R. z dnia 7 lipca 2013r. - k. 5, 6 akt rentowych)

W dniu 12 lipca 2013r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o świadczenie przedemerytalne.

(dowód: wniosek – k. 1-2 akt ZUS)

Do dnia rozwiązania stosunku pracy tj. do dnia 30 listopada 2012 wnioskodawczyni udowodniła staż ubezpieczeniowy wynoszący 34 lata, 5 miesięcy i 28 dni , co jest sumą okresów składkowych i nieskładkowych oraz okresów uzupełniających - 1 rok, 4 miesiące i 7 dni (okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców wnioskodawczyni od 23 lutego 1976 roku do 30 czerwca 1977 roku).

(dowód: pismo ZUS z dnia 8 stycznia 2013 roku k.9 w aktach rentowych)

Rodzice wnioskodawczyni I. i S. małżonkowie U. od 1965r. prowadzili gospodarstwo rolne o powierzchni 5,36 ha, położone w miejscowości Z. (obecnie R.), gmina D..

Z dniem 4 listopada 1971r. gospodarstwo to stało się własnością matki wnioskodawczyni I. U.. Gospodarstwo było niezmechanizowane, było obsiewane zbożem, obsadzone ziemniakami. W gospodarstwie był inwentarz żywy tj. 4 świnie, 1 koń, 2 krowy, 2 cielęta, kury, kaczki.

W spornym okresie od dnia 1 lipca 1977r. do dnia 11 października 1979 roku H. U. mieszkała w w/w gospodarstwie rolnym razem z rodzicami oraz rodzeństwem: siostrą S. (ur. w (...).r.) oraz do 1978r. z bratem W. (ur. w (...).r.). Siostra wnioskodawczyni E. K. wyprowadziła się z rodzinnego gospodarstwa po wyjściu za mąż w 1971r.

W spornym okresie tj. od 1 lipca 1977 roku do 31 sierpnia 1978r. roku wnioskodawczyni nie uczyła się, ani nie pracowała zawodowo. Po ukończeniu szkoły podstawowej w 1975 roku wnioskodawczyni uczęszczała na kurs kroju i szycia. Kurs trwał dwa lata, do połowy 1977 roku.

W okresie od września 1978r. do końca marca 1979 roku wnioskodawczyni uczęszczała do zaocznego technikum odzieżowego. Zajęcia odbywały się raz w tygodniu lub dwa razy w miesiącu w weekendy. Wiosną 1979 roku wnioskodawczyni przerwała naukę i do dnia 11 października 1979r. nigdzie już nie pracowała zawodowo ani się nie uczyła.

W spornym okresie od dnia 1 lipca 1977r. do dnia 11 października 1979 roku wnioskodawczyni pracowała stale w gospodarstwie rolnym rodziców. Praca w gospodarstwie zajmowała jej od 6 godzin dziennie w okresie zimowym do 8 godzin dziennie w okresie wiosenno-jesiennym. Wnioskodawczyni uczestniczyła we wszystkich pracach, które były w gospodarstwie. W okresie letnim pracowała przy żniwach, sianokosach, jesienią przy wykopkach, na wiosnę rozrzucała obornik, siała zboże, sadziła ziemniaki. Dodatkowo cały rok wnioskodawczyni pracowała przy oprzątaniu inwentarza żywego: przygotowywała karmę dla zwierząt, karmiła zwierzęta, doila krowy, wyrzucała obornik, wyprowadzała i przyprowadzała zwierzęta.

W gospodarstwie oprócz wnioskodawczynie w spornym okresie pracowali jej rodzice oraz dwójką starszego rodzeństwa. Z tym, że zarówno ojciec wnioskodawczynie jak i jej rodzeństwo dodatkowo pracowali zawodowo, a zatem pracą w gospodarstwie zajmowali się jedynie dorywczo.

(dowód: zeznania wnioskodawczynie H. U. – protokół rozprawy z dnia 21 listopada 2013r. od minuty 00:33:03-00:52:41, zeznania świadków: W. K. – protokół rozprawy z dnia 21 listopada 2013r. od minuty 00:17:02- do minuty 00:25:06, zeznania świadka H. L. protokół rozprawy z dnia 21 listopada 2013r. od minuty 00:26:36- do minuty 00:32:20 , akt własności ziemi)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje :

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. z 2004r., nr 120, poz. 1252 z późn. zm.) świadczenie przedemerytalne przysługuje osobom określonym w art. 2 ust. 1 pkt 1-6.

Wnioskodawczynie domaga się przyznania świadczenia przedemerytalnego jako należąca do kręgu osób opisanych w punkcie 5 wskazanego artykułu.

Stosownie do treści art. 2 ust 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. Nr 99, poz. 1001), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej **35 lat dla kobiet** i 40 lat dla mężczyzn.

Ponadto zgodnie z art. 2 ust 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
- 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
- 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W będącej przedmiotem osądu sprawie spełnienie przez wnioskodawczynię warunków wymienionych w art. 2 ust 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych było bezsporne. Wnioskodawczynie nadal jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna, przez okres ponad 6 miesięcy pobierała zasiłek dla bezrobotnych i w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, a wniosek o świadczenie przedemerytalne złożyła w terminie 30 dni od wystawienia zaświadczenia przez PUP w R..

Organ rentowy nie negował także, że do rozwiązania stosunku pracy wnioskodawczynie doszło z przyczyn dotyczących pracodawcy. Stosunek pracy wnioskodawcy został rozwiązany na skutek wypowiedzenia umowy przez pracodawcę z przyczyn nieleżących po stronie pracownika tj. z powodów ekonomicznych w postaci likwidacji stanowiska pracy, na którym pracowała wnioskodawczynie tj. stanowiska kasjera, a zatem na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 k.p. w zw. z art. 10 ustęp 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. Nr 90, poz. 844 ze zm.) . Stosownie do treści art. 2 ustęp 1 pkt 29 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy rozwiązanie stosunku pracy

z przyczyn dotyczących zakładu pracy to m.in. rozwiązanie stosunku pracy z powodu likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych,

Organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do świadczenia emerytalnego z uwagi na nie spełnienie warunku posiadania okresu uprawniającego do emerytury w wymiarze 35 lat. Wnioskodawczyni zamiast wymaganych 35 lat udowodniła bowiem staż pracy wynoszący 34 lat, 5 miesięcy i 28 dni. Przesłanka wymaganego stażu została oceniona przez ZUS na dzień rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy tj. na dzień 30 listopada 2012r.

Okres uprawniający do emerytury w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych to okres uwzględniany przy ustalaniu prawa do emerytury i jej wysokości wymieniony w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, cytowanej dalej jako u.e.r. (tj. Dz. U. z 2009r. nr 153, poz. 1227 ze zm).

I tak, zgodnie z art. 5 ust 1 u.e.r przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości uwzględnia się okresy: składkowe wymienione w art. 6 ustawy, nieskładkowe wymienione w art. 7 ustawy (z tym, że okresy nieskładkowe w myśl art. 5 ust 2 u.e.r. uwzględnia się w wymiarze nieprzekraczającym jednej trzeciej udowodnionych okresów składkowych) oraz okresy uzupełniające (art. 10 ustawy) (tak por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 14 lutego 2013r. III AUa 1124/12)

Organ rentowy stwierdził, że wnioskodawczyni nie legitymuje się wymaganym 35-letnim okresem uprawniającym do emerytury. W odwołaniu od decyzji odmawiającej przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego wnioskodawczyni zakwestionowała prawidłowość wyliczenia stażu ubezpieczeniowego przez ZUS, podnosząc że organ rentowy winien zaliczyć do stażu pracy jako okres uzupełniający okres jej pracy w gospodarstwie rolnym rodziców po ukończeniu 16-go roku życia od dnia 1 lipca 1977 roku do 11 października 1979 roku tj. do czasu podjęcia pracy zawodowej.

Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości - ostatni stosunek pracy wnioskodawczyni trwający dłużej niż 6 miesięcy został rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. Nr 99, poz. 1001), tj. w trybie art. 10 tej ustawy, wnioskodawczyni zarejestrowała się jako osoba bezrobotna, przez okres co najmniej 6 miesięcy pobierała zasiłek dla bezrobotnych i w tym okresie nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych, złożyła w przepisany termin wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego.

W świetle powyższego prawidłowość zaskarżonej decyzji należy ocenić w aspekcie art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2004r Nr 39, poz. 353 z późn. zm.). Przepis ten stanowi, że przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również przypadające przed dniem 1 stycznia 1983r (tj. przed dniem objęcia ubezpieczeniem społecznym rolników indywidualnych i ich rodzin) okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, traktując je, z zastrzeżeniem art. 56, jak okresy składkowe, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

Przepis ten nie uzależnia możliwości uwzględnienia okresu pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia od tego, czy rolnik u którego pracował domownik opłacał składkę na ubezpieczenie społeczne rolników. Fakt opłacania składek przez rodziców wnioskodawczym na ubezpieczenie społeczne rolników nie ma zatem jakiegokolwiek wpływu na zaliczenie jej do stażu pracy okresu uzupełniającego z art. 10 ust 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Odmowa uwzględnienia wnioskodawczym z tego tytułu - jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji - okresu pracy w gospodarstwie rolnym była zatem bezpodstawna (podobnie por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2012r. III AUa 1916/11).

Jedynym warunkiem, od którego zależy możliwość zaliczenia do ogólnego stażu pracy okresu uzupełniającego na podstawie art. 10 ust 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest wykazanie faktu pracy w gospodarstwie rolnym.

W przepisie tym nie wyznaczono rozmiaru świadczonej pracy, jak również nie wprowadzono w nim wymogu, aby praca ta stanowiła jedyne lub główne źródło utrzymania zainteresowanej. Z utrwalonego jednak orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że przy ustalaniu prawa do emerytury uwzględnia się okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, świadczonej przed dniem 1 stycznia 1983r. w wymiarze przekraczającym połowę pełnego wymiaru czasu pracy, czyli 4 godziny dziennie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1997 r., II UKN 96/96 OSNAPiUS 1997 nr 23, poz. 473; z dnia 7 listopada 1997 r., II UKN 318/97, OSNAPiUS 1998 nr 16, poz. 491; z dnia 13 listopada 1998 r., II UKN 299/98, OSNAPiUS 1999 nr 24, poz. 799; z dnia 9 listopada 1999 r., II UKN 190/99, OSNAPiUS 2001 nr 4, poz. 122, wyrok z dnia 10 maja 2000, II UKN 535/99, wyrok z dnia 19 grudnia 2000r. II UK 155/00 OSNP 2002, nr 16 poz. 394). A zatem tylko stała praca w gospodarstwie rolnym, a nie doraźna pomoc w wykonywaniu typowych obowiązków domowych, zwyczajowo wymaganych od dzieci jako członków rodziny rolnika, podlega zaliczeniu do stażu ubezpieczeniowego.

Należy zatem ustalić, czy wnioskodawczyni, w okresie od 1 lipca 1977 roku do czasu podjęcia pracy zawodowej w dniu 12 października 1979 roku pracowała w gospodarstwie rolnym rodziców i czy praca ta miała stały charakter.

Materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie pozwala przyjąć, że praca w gospodarstwie rolnym rodziców świadczona przez wnioskodawczynię w spornym okresie, po ukończeniu przez nią 16-go roku życia była stałą pracą o istotnym znaczeniu dla prowadzonej działalności rolniczej i wykonywana była w wymiarze od 6 godzin w okresie zimowym do 8 godzin w okresie wiosenno-jesiennym.

Wnioskodawczyni w spornym okresie od 1 lipca 1977 roku do 11 października 1979 roku cały czas zamieszkiwała w rodzinnym gospodarstwie w miejscowości R.. W tym okresie nie pracowała zawodowo, a do szkoły i to w systemie zaocznym uczęszczała jedynie w okresie od 1 września 1978r. do marca 1979r., a zatem przez okres 7 miesięcy. Biorąc pod uwagę, że zajęcia w szkole odbywały się w weekendy, nauka nie kolidowała z pracą wnioskodawczyni w gospodarstwie rolnym w dni powszednie. H. U. całą swoją aktywność w tym okresie – jak wynika z zeznań świadków W. K. i H. L. – skupiała na pracy w rodzinnym gospodarstwie rolnym. Wynikało to również z faktu, że praca w gospodarstwie rolnym spoczywała de facto na matce wnioskodawczyni, gdyż jej ojciec pracował zawodowo na PKP, co wiązało się z częstą jego nieobecnością w gospodarstwie. A co za tym idzie ojciec wnioskodawczyni pracował w gospodarstwie jedynie dorywczo, na ile pozwalały mu na to obowiązki zawodowe. Podobnie jak starsze rodzeństwo wnioskodawczyni W. i S.. Oni również w spornym okresie pracowali zawodowo, dlatego też jedynie pomagali przy pracach w gospodarstwie. Dodatkowo brat wnioskodawczyni pomagał w pracach tylko do 1978r., bo wówczas wyprowadził się z rodzinnego gospodarstwa. Stała praca w gospodarstwie rolnym spadła siłą rzeczy na wnioskodawczynię i jej matkę. To na ich barkach spoczywał ciężar prowadzenia gospodarstwa, co potwierdzają zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, którzy zamieszkiwali w bliskim sąsiedztwie rodzinnego gospodarstwa wnioskodawczyni. Dysponują zatem niewątpliwie bezpośrednią i szczegółową wiedzą na temat osób pracujących w sposób stały w tymże gospodarstwie. Świadkowie potwierdzili, że H. U. wykonywała od rana do późnego wieczora wszystkie codzienne prace związane z działalnością rolniczą. A mianowicie, obrządzała zwierzęta (przygotowywała im posiłki i karmiła je), uczestniczyła stale w żniwach, sianokosach, wykopkach, wyrzucaniu obornika. Zważywszy, że gospodarstwo nie było zmechanizowane -co potwierdzają świadkowie oraz wnioskodawczyni - oraz biorąc pod uwagę jego powierzchnię (5,36 ha), fakt hodowli inwentarza żywego(konia, krów, świń, kur, kaczek) oraz ilość osób w nim zamieszkujących (5) i stale pracujących w gospodarstwie (wnioskodawczyni z matką), należy stwierdzić, że wymagało ono dużego nakładu pracy ze strony wnioskodawczyni. Wielkość gospodarstwa, sposób jego prowadzenia, rodzaj zasiewów sprawiały, iż wnioskodawczyni musiała wykonywać stałe obowiązki, tak jak jej matka. Nie można w tej sytuacji przyjąć, że jej praca miała jedynie charakter doraźny czy marginalny. Wręcz przeciwnie praca wnioskodawczyni w gospodarstwie rolnym była znacząca dla jego prawidłowego funkcjonowania. Bez jej stałej pomocy w pracach gospodarskich rodzice wnioskodawczyni nie podolaliby działalności rolniczej, tym bardziej że zarówno ojciec wnioskodawczyni jak i jej rodzeństwo pracowali zawodowo.

Biorąc pod uwagę, że wnioskodawczynie udowodniła, iż w okresie od dnia 1 lipca 1977 roku do 11 października 1979 roku stale pracowała w gospodarstwie rolnym rodziców w wymiarze od 6 do 8 godzin dziennie, Sąd na podstawie art. 10 ust 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zaliczył jej w/w okres jako uzupełniający do stażu pracy.

Na marginesie należy dodać, że wnioskodawczynie nigdy nie prowadziła w/w gospodarstwa. A zatem nie ma do niej zastosowania art. 10 ustęp 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Gospodarstwo było bowiem w spornym okresie własnością matki wnioskodawczynie, która zarazem je prowadziła. Wnioskodawczynie natomiast pracowała stale w gospodarstwie rolnym swojej matki (rolnika) jako domownik

Po doliczeniu do stażu pracy wnioskodawczynie okresu pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, czyli okresu od dnia 1 lipca 1977 roku do 11 października 1979 roku., wnioskodawczynie legitymuje się ponad 35-letnim okresem zatrudnienia.

Stosownie do treści art. 7 ustęp 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej, od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z wymaganymi dokumentami.

Biorąc pod uwagę, że wnioskodawczynie w dniu 12 lipca 2013r. złożyła wniosek o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego wraz z wymaganymi dokumentami, a jednocześnie spełniła wszystkie pozostałe przesłanki, od których zależy prawo do tego świadczenia, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.